

Sygn. akt VII U 2679/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 maja 2016 roku w W.

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2013 r., znak: (...) oraz od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 października 2013 r, znak: EKW/15/(...)

/w przedmiocie wniosku odwołującego z dnia 06 maja 2016 r. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu/

postanawia:

oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2013 roku M. S. odwołał się do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie od decyzji organu rentowego z dnia 30 sierpnia 2013 roku uchylającej decyzję z dnia 1 sierpnia 2013 roku, w sprawie odmowy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Odwołujący wniósł o uwzględnienie okresów pracy przed lipcem 1970 roku, a co najmniej pracy jaką wykonywał w (...) Szkole Budowlanej w N. i przyznanie emerytury zgodnie z ustawą z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazał, że ubezpieczony w dniu 17 lipca 2013 roku złożył W Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wcześniejszą emeryturę przyznawaną w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (DZ. U. z 1989 r., nr 28, poz. 149),

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił M. S. prawa do wcześniejszej emerytury, stosując przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.). Wniosek z dnia 17 lipca 2013 roku został więc rozpoznany błędnie. W związku z tym w dniu 30 sierpnia 2013 roku została wydana decyzja uchylająca w całości decyzję z dnia 1 sierpnia 2013 roku. Przy tym ubezpieczony został poinformowany, że zgodnie z jego wnioskiem zostanie wydana decyzja w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki, co nastąpiło w dniu 4 października 2013 roku. W tej dacie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję odmawiającą

M. S. prawa do wcześniejszej emerytury w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 15 maja 1989 roku w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki.

M. S. w dniu 25 października 2013 roku złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 4 października 2013 roku i domagał się przyznania prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Dnia 20 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. podtrzymał stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. S..

Dnia 6 czerwca 2014 roku odwołujący się wniósł do Sądu Apelacyjnego za pośrednictwem tut. Sądu apelację od powyższego wyroku domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację odwołującego.

Doręczenie wyroku z dnia 12 listopada 2015 roku wraz z uzasadnieniem na wniosek odwołującego nastąpiło dnia 19 kwietnia 2016 roku.

W dniu 6 maja 2016 roku odwołujący złożył wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia kasacji od powyższego wyroku do Sądu Najwyższego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek odwołującego M. S. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie zasługuje na uwzględnienie.

Odwołujący wnioskuje o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia przez niego skargi kasacyjnej. Termin na złożenie takiego wniosku wynikający z art. 124 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁵ k.p.c. został zachowany.

Zgodnie z treścią przepisu art. 87¹ k.p.c. w takiej sytuacji zachodzi tzw. przymusem adwokacko-radcowski polegający na konieczności zastępstwa stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (dotyczy on także czynności procesowych podejmowanych przed Sądem niższej instancji).

Zgodnie z przepisem art. 117 § 2 k.p.c., osoba fizyczna, nie zwolniona przez Sąd od kosztów sądowych może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Z oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania wynika, że odwołując posiada regularne miesięczne dochody w wysokości 1.300,00 zł tytułem zasiłku. Pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym z żoną, której miesięczny dochód wynosi 3.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę oraz z synem, którego miesięczny dochód wynosi 643,00 zł tytułem renty socjalnej. Jako zobowiązania i stałe wydatki odwołujący podał opłaty za media oraz leczenie i rehabilitację dziecka. W zakresie posiadanych nieruchomości odwołujący wskazał, że jest współwłaścicielem nieruchomości.

Należy wskazać, że instytucja ustanowienia pełnomocnika z urzędu stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na swoją trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów sądowych czy kosztów zastępstwa procesowego bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i swojej rodziny, a ponadto nie są w stanie działać samodzielnie w sprawie. Ustanowienie pełnomocnika z urzędu ma zatem charakter wyjątkowy i może dotyczyć jedynie osób ubogich, nieporadnych, których sytuacja jest szczególnie trudna. Taki też pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyroku z dnia 27 listopada 2013 roku (sygn.. akt: III AUz 475/13, LEX nr 1396968).

Analizując oświadczenie odwołującego jednoznacznie należy stwierdzić, że nie jest on osobą ubogą. Faktem jest, że ponosi on wraz z żoną stałe koszty związane z leczeniem i rehabilitacją chorego, dorosłego już syna, ale oboje małżonkowie pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym wykazują stały, nie mały, dochód. Sąd Okręgowy wskazuje w tym miejscu, że instytucja zwolnienia od kosztów, jak i wnioskując analogicznie instytucja ustanowienia pełnomocnika z urzędu, nie służą do utrzymania dotychczasowego poziomu życia strony. Strona przygotowując się do procesu sądowego powinna być świadoma wydatków związanych z tym przedsięwzięciem, stąd powinna się do niego przygotować przez poczynienie odpowiednich oszczędności i ograniczenie wydatków, które nie są niezbędne.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem strona zamierzająca wystąpić na drogę postępowania sądowego dochodząc swych roszczeń, winna poczynić wcześniej stosowne oszczędności na pokrycie kosztów sądowych które będą wymagane w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1984 r. I Cz 104/84 – Lex nr 8623 oraz z dnia 24 lipca 1990 roku I Cz 98/80 Lex nr 8257).

Sąd, opierając się na złożonym przez odwołującego oświadczeniu oraz na zasadach doświadczenia życiowego, uznał, że wnioskodawca nie wykazał, w przewidziany przepisami prawa sposób, że jest osobą, której nie stać na poniesienie kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 117 § 5 k.p.c. a contrario, orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)